

sait faik

havuz başı
son kuşlar

öykü

BİLGİ YAYINEVİ

Havuz Başı-Son Kuşlar, Bilgi Yayınevi'nin
2001'de yayımlanan 19. baskısı esas alınarak
hazırlanmış, dipnotlarla zenginleştirilmiştir.

İÇİNDEKİLER

Havuz Başı

Havuz Başı	9
Kumarbaz Hayri Efendi	16
Çatışma	27
İyilik Unutulmaz	33
Bir Sonbahar Akşamı	39
Bir Ev Sahibi	43
Bayan Gülseren	51
Yüksekkaldırım	58
On Milyonerle On Metresi	66
Jimnastik Yapan Adam	78
İnsan Gibi Bir Şey: Huy	84
Su Basması	91
Mektup	98
Sur Dışında Hayat	102
Serseri Çocukla Köpek	112
Sonbahar	115
İnsanlar, Türküler, Masallar	118
Parkların Sabahı, Akşamı, Gecesi	125
Cezayir Mahallesi	131
Simitle Çay	137
Şehrin Sabahları ve Adamlarından Biri.....	140
Şehrayin	143
Güğüm	146

Son Kuşlar

Son Kuşlar	151
Bulamayan	159
Yaşayacak	171
Kendi Kendime	178
Radyoaktiviteli, Röportajlı Hikâye	182
Bir Kaya Parçası Gibi	191
Gün Ola Harman Ola	196
Ağıt	201
Balıkçısını Bulan Olta	207
Barba Antimos	212
Haritada Bir Nokta	218
Sivriada Geceleri	228
Sivriada Sabahı	235
Türk Ülkesi	244
Yandan Çarklı	250
Pay	254
Korentli Bir Hikâye	261
Kırlangıç Yuvasındaki Kadın	270
Dondurmacının Çırağı	276
Sait Faik'in İstanbul'u	
Şârâ Sayın	287

HAVUZ BAŞI

HAVUZ BAŞI

Beyazıt havuzunun kenarındaki kanepelerden birine oturmuş, sizi bekliyorum. Yaşını almış bir adamın yirmi yaşındaki çocuk kederlerini, sevinçlerini yaşaması ne demektir, diye düşünüyorum: Belki bir, geç olma hadisesi. Belki de bir çeşit hazları, kederleri, çocuklukları uzatma temayülü. Ama bu uzayan yaz, kışın gelmeyeceğine alamet değil. Kış müthiş olacak, kar yolları kapayacak, bembeyaz ovada ölümlük uzayıp gidecek...

Sizi bekliyorum. Sizi göreceğim; içimde bir şey koşacak. Siz görmeden geçeceksiniz. Ben kederle sevinci duyup dalacağım istediğim âleme. Dünyayı yeniden kederlerle kuracağım. Sonra çarşılardan çarşılarla, insan sesleri arasında, her şeyi sizinle kurulmuş bir şehirde dolaşacağım.

Herkes geçti, siz geçmediniz. Yüzünüzü göremedim. Bayramım, çocukluk bayramım salıncaksız geçmiş gibi gözüme yaş doldu.

Soğuktan mı titriyordum, yoksa heyecandan, üzüntüden mi, bilmem. Havuzun suyu bulanık. Kapının saatleri 12'yi geçmiş. Kanepelerde kimse yok. Tramvay ne fena gıcırdadı! Tramvaydaki adam bir tanıdık mıydı, acaba? Ne diye öyle

dönüp dönüp baktı?.. Yoksa kimseciklerin oturmadığı kanepelerde bu saatte yalnız pek başiboşlar mı oturur? Kimseler âşık değil mi bu şehirde? Kimseler, bir meydanın kanepesinde kimseyi beklemeyecek mi, yüzünü bir dakika görmek için kimsenin?

Önce yanımdaki kanepeye oturdular. Biri kadın, öteki erkekti. Erkek bana gülümsedi. Halim yok gülmeye, yoksa tatlı tatlı gülümsemesine karşılık verilmeyecek adam değildi. Bu selam yerine geçen gülümsemeye neden cevap vermedim? Sizi bekliyordum. Hâlâ sizi bekliyordum. Belki de bugün, bu saatte buradan çıkmayacaktınız... Yoksa hasta mıydınız?

Bir ara bir başkasında saçlarınızı, yürüyüşünüzü seyreder gibi olmuş, siz olmadığınızı görünce yeniden merak etmiş, üzülmüş; sonra, belki de benim burada oturduğumu tahmin etmiştir de öteki kapıdan çıkmıştır, şüphesine düşmüştüm. Bu şüpheden çabucak caydım. O kadar ehemmiyet verilmeye değer miydim?

Ya hasta iseniz!..

Sanki hasta idiniz. Koşup yatağınızın başucuna gelmiştim. Gözlerinizi açtınız. Alnınız terli idi. İki açık sarı tel terli alnınızın üstüne yapışmıştı. “Ateşim düşmüyor” demiştiniz. Şehre koşmuştum. Karaborsalardan ilaçlar getirmiştım. İyileşmişsiniz. Rıhtım boyunca yürümüştük. Taze, kırmızı idiniz. Alnınız terli idi. Gülüyordu-